

Arrest

nr. 106 135 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Tadjieken, en geboren te zijn in het dorp Bande Do, gelegen in het district Puli Khumri, provincie Baghlan. U ging tot en met de negende graad naar school en bent niet gehuwd.

U handelde samen met uw vader in tweedehandswagens in Bande Do. Toen u op 15 hout 1390 (5 maart 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) huiswaarts keerde van uw autowinkel, werd u ontvoerd door onbekenden. U werd tien dagen lang opgesloten in een huis in het dorp Shahabodin. Via telefonisch contact met uw vader eisten uw ontvoerders 100.000 dollar losgeld. Uw vader had echter onmiddellijk de politie gewaarschuwd die u na tien dagen kon bevrijden. Drie dagen na uw vrijlating belden uw ontvoerders uw vader opnieuw op met de dreiging dat als wraak voor zijn klacht bij de politie

iemand van zijn familie zou worden gedood. Onmiddellijk daarna besliste uw vader dat u in veiligheid moest worden gebracht. Via uw oom betaalde hij een smokkelaar.

U verklaart op 15 hamal 1391 (3 april 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) Afghanistan te hebben verlaten. Op 30 mei 2012 diende u in België een asielaanvraag in.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw taskara (Afghaans identiteitskaart) neer, uw schoolrapport, een sportcertificaat, een sportfoto, een werkvergunning, een attest van de veiligheidsdiensten over uw problemen en een brief van uw vader aan een advocaat over uw problemen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige, vage en inconsistente verklaringen hebt afgelegd over uw problemen met de Taliban waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Daardoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas, die rechtstreeks gelinkt zijn aan deze activiteiten.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat uw relaas over uw ontvoering op essentiële punten incoherent, weinig doorleefd en uiterst vaag is. Zo legt u inconsistente verklaringen af tussen de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 08/06/2012 en uw gehoor op het CGVS op 18/01/2013 over **de identiteit van uw ontvoerders**. Zo beweert u voor de DVZ dat u niet zeker bent dat uw ontvoerders Taliban waren, maar misschien wel gewoon smokkelaars die geld wilden (Vragenlijst CGVS, p. 3). Opvallend is dan ook dat u tijdens uw gehoor geen enkele twijfel meer uitspreekt over het feit dat uw ontvoerders Talibs waren (CGVS, p. 20). Verder is het opmerkelijk dat u niets kan zeggen over **hoe uw vader het losgeld had moeten overhandigen**. Uw verklaring dat uw ontvoerders wel eisten dat uw vader het geld moest opsturen, maar niet zeiden hoe hij dat moest doen, lijkt weinig geloofwaardig (CGVS, p. 13 en 15). Uw vader had immers al tijdens het eerste telefoongesprek, op de tweede dag van uw gevangenschap, toegezegd te betalen (CGVS, p. 12 en 14). Nadien waren er nog drie telefoongesprekken met uw vader. Dat er al die tijd niets gezegd zou zijn over waar en wanneer het losgeld overhandigd moest worden is erg bevreemdend, temeer daar uw ontvoerders naarmate ze uw vader meer telefoneerden en u langer opgesloten hielden, zich meer blootstelden aan het risico om ontmaskerd te worden. U kan evenmin iets zeggen over **welke stappen uw vader ondernam** om het volledige bedrag samen te sprokkelen (CGVS, p. 24-26). Het is weinig aannemelijk dat u hier na uw bevrijding niet met uw vader over gesproken zou hebben. Over wat uw vader gedurende de tien dagen dat u opgesloten zat, gedaan heeft om u vrij te krijgen kan u enkel zeggen dat hij eenmaal naar de politie is gegaan. Dat uw vader geen andere stappen zou hebben gezet of niet vaker naar de politie zou zijn gegaan tijdens uw gevangenschap is bijzonder weinig overtuigend. Verder dient opgemerkt te worden dat van iemand die tien dagen doodsangsten heeft uitgestaan in gevangenschap, mag worden verwacht dat hij een **doorleefd verhaal kan vertellen over die gevangenschap**. U komt, hoewel gevraagd honderduit over uw opsluiting te vertellen, niet verder dan dat u in slechte omstandigheden verkeerde, geslagen werd, vermoeid was en overal pijn had. Gevraagd naar meer details zegt u letterlijk "niets speciaals" (CGVS, p. 14), wat hoegenaamd weinig overtuigend klinkt uit de mond van iemand die zijn land heeft moeten ontvluchten omwille van een ontvoering door de Taliban. Ook legt u uiterst vage verklaringen af over **de wijze waarop u door de politie bevrijd werd**. Wanneer u gevraagd wordt hoe de politie achterhaald heeft waar u opgesloten was kan u slechts antwoorden dat 'een bewoner van de streek' het huis verdacht vond omdat er Taliban passeerde (CGVS, p. 22). Hoe de politie dan het verband zou hebben gelegd tussen uw ontvoering en het 'verdachte' huis, blijft hierbij in het geheel onduidelijk, temeer daar het onduidelijk was of u wel door de Taliban ontvoerd was, iets wat u zelf slechts uit secundaire kenmerken afleidde (CGVS, p. 20), en het 'verdachte' huis op de toch niet onaanzienlijke afstand van één uur rijden van uw woonplaats lag (CGVS, p. 9). Na uw redding zou de politie u bij u thuis hebben ondervraagd, vlak voor uw vlucht uit Afghanistan. Maar ook deze laatste ontmoeting kan u niet aannemelijk maken. Gevraagd naar een identificatie van uw ontvoerders komt u niet verder dan personen met een lange baard, lange kleren en een donkere huid (CGVS, p. 28). Het is allerminst geloofwaardig dat u na tien dagen gevangenschap geen enkel specifiek kenmerken over uw ontvoerders zou kunnen vertellen.

U slaagt er evenmin in om de feiten die onmiddellijke aanleiding vormden van uw vlucht uit Afghanistan op correcte wijze in de tijd weer te geven. Zo haalt u aan dat u 15 hout 1390 (5 maart 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) ontvoerd werd en op 15 hamal 1391 (3 april 2012 volgens de Gregoriaanse kalender), 29 dagen later, Afghanistan had verlaten (CGVS, p. 19). Het is dan merkwaardig dat u anderzijds ook beweert vijftien dagen na uw bevrijding na tien dagen gevangenschap het land te zijn uitgevlucht (CGVS, p. 20). Volgens die redenering zou u namelijk niet 15 hamal maar 11 hamal het land moeten hebben verlaten.

Ook in verband met de periode na uw vlucht uit Afghanistan is het erg bevreemdend dat uw vader zijn winkel zou hebben verkocht en naar Puli Khumri stad zou zijn verhuisd omdat hij zich daar veiliger voelt. Uw verklaring dat de Taliban niet weet dat uw vader zich op slechts 15 minuten rijden van uw ouderlijke huis is gaan vestigen (CGVS, p. 2 & p. 30) is op zich reeds weinig aannemelijk. Uzelf schildert de Taliban zelfs af als een organisatie die 'alles weet' (CGVS, p. 29). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt stelt u plots dat uw vader in Puli Khumri ondergedoken leeft (CGVS, p. 30), terwijl u hier aan het begin van het gehoor, wanneer u gevraagd wordt waar uw vader nu leeft, met geen woord over rept (CGVS, p. 7). Bovendien verhuisde uw vader pas rond augustus 2012, 4 à 5 maand vóór uw gehoor op het CGVS, naar Puli Khumri (CGVS, p. 7), hetgeen ongeveer 5 maanden is nadat de Taliban hem het laatst bedreigd had (CGVS, p. 29-30). Het blijft dan ook totaal onduidelijk waarom uw vader na vijf maand niet meer bedreigd te zijn geweest plots in Puli Khumri zou 'onderduiken'. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat uw verklaringen over de dreiging die van de Taliban uitgaat in geval van een doelgerichte vervolging van jullie familie, zijn dan ook weinig coherent.

Uw uiterst vage, oppervlakkige, en incoherente antwoorden laten dus niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u moet vrezen voor de Taliban. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook, zoals bepaald in art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, een beschermingsstatus krijgen op basis van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. U verklaart uit de provincie Baghlan afkomstig te zijn. Momenteel lopen burgers in de provincie Baghlan een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. **U kunt de onveilige situatie in de provincie Baghlan echter vermijden door u te vestigen in Kabul.**

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone

Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u, als alleenstaande volwassen man zonder kinderen (CGVS, p. 3) in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. U bent een volwassen man die tot de etnische groep der Tadjieken behoort (CGVS, p. 4), een etnie die in Kabul ruim vertegenwoordigd is. Daarenboven spreekt u Dari en een mondje Pashtou (CGVS, p. 4), de twee landstalen van Afghanistan. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u uit een kapitaalkrachtige familie komt, door maandelijks honderden dollars winst te maken op de aankoop en verkoop van wagens (CGVS, p. 6). Ook de vaststelling dat uw vader zomaar 12.000 dollar uit eigen zak kon betalen voor uw smokkelaar (CGVS, p. 10) laat uitschijnen dat u over een zekere financiële armslag beschikt, die u moet toelaten zich in Kabul te vestigen. Bovendien linkt u de verkoop van uw vaders autohandel aan uw problemen (CGVS, p. 8). Doordat u deze problemen niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er worden van uitgegaan dat uw vader tot op de dag van vandaag nog steeds eigenaar is van zijn autohandel, en dus nog steeds over een winstgevend inkomen beschikt. Bovendien toonde u als alleenstaande volwassene het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een Westers land te reizen. En dient dan ook te worden besloten dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Baghlan en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. **Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul.**

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara, schoolrapport, sportcertificaat, sportfoto zeggen enkel iets over uw identiteit, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Uw werkvergunning bewijst enkel dat u als autohandelaar werkzaam was, maar toont niets over de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoot. In verband met het attest van de veiligheidsdiensten en de brief van uw vader aan een advocaat over uw problemen dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze gedragen wordt door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de documenten die u voorlegt, uiterst fraudegevoelig zijn. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals gewijzigd door artikel 1, § 2 van het protocol van 31 januari 1967 en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bij de beoordeling hiervan dient volgens verzoeker rekening gehouden te worden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan. De beslissing mag dan ook niet louter op basis van een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen genomen worden. De bewijslast in asielaanvragen moet bovendien beoordeeld worden met een welbepaalde soepelheid. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar verschillende paragrafen uit het UNHCR Handboek. Tegenstrijdige verklaringen zijn aldus niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en aan de kandidaat-vluchteling is het voordeel van de twijfel gegund, op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om deze geloofwaardigheid te beoordelen dient men rekening te houden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Niettemin baseert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn motivering niet zozeer op een diepe analyse van het gegronde karakter van de vrees van verzoeker, doch eerder in het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden in het relaas van verzoeker. De al dan niet aanwezigheid van een risico op vervolging of een aantasting van de fysieke en morele integriteit dient de kern van de zaak te blijven. Kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden mogen het onderzoek naar het bestaan van reële risico's niet beletten. In onderhavig geval heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich eerder toegespitst op voor hem bepaalde 'vreemde' aspecten die de kern van verzoekers vrees niet aantasten. Verzoeker verwijst hierbij naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan in Afghanistan. Deze streek is gekend voor het geweld op grote schaal door onder andere de strijd tussen de overheid en de taliban en wordt geteisterd door een hoge graad van mensenrechtenschendingen. Verzoeker meent dat er verwarring is ontstaan omtrent de identiteit van de ontvoerders. Verzoeker begrijpt hieronder immers de naam van een persoon. Hij is echter zeker dat de ontvoerders tot de taliban behoren, maar niet zeker over hun concrete identiteit. Het losgeld dat zijn vader diende te verzamelen is een groot bedrag en daarom kreeg hij een termijn van tien dagen. Vader zou het geld lenen bij vrienden. De vader ging maar een keer langs bij de politie, omdat hij schrik had dat de taliban hem zou zien indien hij zou terugkeren. Over de gevangenschap zelf heeft verzoeker niet veel verteld daar hij niet is opgevoed in een cultuur waar het toegelaten is veel emoties te tonen. Verzoeker wou niet te emotioneel overkomen. Hij verbleef tien dagen in een zelfde kamer en kreeg wat eten en drinken om te overleven. De ontvoerders kwamen alleen naar verzoeker toe om te bellen naar zijn vader. Hij heeft de kamer niet verlaten in die periode en het huis niet gezien. Verzoeker verklaart bij zijn bevrijding geen aandacht te hebben gehad voor het uitzicht van de woning. Hij weet alleen dat het een oud huis was. Verzoeker bevestigt ook dat de politie inderdaad niet wist dat verzoeker zich in het huis bevond. Ze hadden alleen de informatie gekregen dat er zich verdachte personen bevonden in die omgeving. Betreffende de data van vertrek weet men naderhand dat het situeren in de tijd iets zeer moeilijk is voor Afghaanse vluchtelingen en dat zij de tijdsperiode steeds 'ongeveer' aangeven. Het is overdreven dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verschil van vier dagen aangrijpt om het verhaal van verzoeker als ongeloofwaardig te laten uitschijnen. Het is reeds positief dat verzoeker het verhaal kan situeren met de maanden. Daarnaast bevestigt verzoeker dat zijn gezin verhuisd is naar Puli Khumri. Zij leven ondergedoken bij een vriend. De winkel werd verkocht om geld te hebben om te overleven.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hoewel verzoeker uit het district Puli Khumri in de provincie Baghlan afkomstig is, heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in onderhavig geval beperkt tot een analyse van de risico's in Kabul. Verzoeker heeft echter duidelijk verklaard dat hij gans zijn leven in zijn dorp heeft gewoond. De regio van herkomst van verzoeker wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschouwd als een zeer gevaarlijke plaats met blind geweld tegen de civiele bevolking. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zich dus niet redelijkerwijze beperken tot Kabul. Verzoeker heeft geen vrienden of familie in Kabul, is er nog nooit geweest en de ouders van verzoeker hebben geen inkomsten meer. Er kan dus geen sprake zijn van een vluchtalternatief dankzij een opvangnetwerk in Kabul. De familie van verzoeker woont in Baghlan. Zelfs als verzoeker zich in Kabul zou kunnen vestigen zonder een risico op schending van artikel 3 EVRM of van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zou hij alleszins gedwongen worden terug te keren naar zijn geboortestreek om bij zijn familie eventuele middelen te zoeken om zijn installatie in Kabul te financieren en te organiseren. Hij zou dus *de facto* verplicht worden een tijdje in een regio die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming te verblijven en hij zou andere regio's moeten

doorkruisen die geteisterd worden door blind geweld. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat er ook op zeer lichte wijze van uit dat verzoeker voldoende bemiddeld zou zijn om een vluchtalternatief te zoeken in Kabul. De autohandel van de vader van verzoeker is nu verkocht. In het administratief dossier is er geen enkel objectief element waaruit blijkt dat verzoeker over de nodige middelen beschikt om in Kabul aan huisvesting, werk en bestaansmiddelen te geraken. Verzoeker heeft nooit rechtstreeks of onrechtstreeks verklaard bemiddeld te zijn. Bovendien dient men rekening te houden met het feit dat Kabul een zeer dure stad is en verzoeker er nooit kan overleven. De prijzen liggen er zelfs hoger dan hier in Europa. Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker niet zomaar terugsturen naar Afghanistan zonder zekerheid te hebben over veilige vestigingsalternatieven in Kabul. De zaak zou dan ook minstens moeten teruggestuurd worden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een bijkomend onderzoek op het vlak van de subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient onderstreept te worden dat de situatie in Kabul niet zo veilig is als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert. Verzoekster verwijst hierbij naar het Algemeen Ambtbericht Afghanistan en het specifieke standpunt van de UNHCR over de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief in Kabul. Verzoeker wijst erop dat een vestiging in Kabul zonder voorafgaandelijke terugkeer naar de geboortestreek in casu onmogelijk is vermits verzoeker in Kabul opvangmogelijkheden noch familie heeft. Desgevallend zou hij aldus eerste moeten terugkeren naar zijn geboortestreek waar al zijn familie is.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende niet aannemelijke, onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde niet zeker te zijn dat zijn ontvoerders leden van de taliban waren en stelde dat het misschien ook smokkelaars konden geweest zijn (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen zeker te zijn dat het taliban waren en stelde hij dat hij dit wist door hun manier van spreken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij onder identiteit de naam van een persoon verstaat en dat hierdoor verwarring is ontstaan, stelt de Raad vast dat er nergens sprake is van de namen of van de ontvoerders. Dit verklaart dan ook geenszins de incoherente verklaringen van verzoeker omtrent het al dan niet taliban lidmaatschap van zijn ontvoerders. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat zijn vader besliste hem weg te sturen nadat hij gebeld werd drie of vier dagen nadat verzoeker werd bevrijd met de bedreiging dat zijn familie vermoord zou worden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 29). Het is niet aannemelijk dat verzoeker dit dreigtelefoontje voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers slechts dat zijn vader het na zijn bevrijding beter vond dat hij Afghanistan zou verlaten omdat het incident zich zou kunnen herhalen (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3). De Raad stelt vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 1). Van een kandidaat vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een

waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet hoe zijn vader het gevraagde losgeld moest overhandigen aan zijn ontvoerders, terwijl zijn vader al in het eerste telefoongesprek zou hebben toegezegd dat hij zou betalen en de ontvoerders zouden gezegd hebben dat hij het geld zo rap mogelijk diende te sturen omdat zij verzoeker anders zouden vermoorden. Bovendien waren er nadien nog drie telefoongesprekken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12, 13, 14 en 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn vader een termijn van tien dagen kreeg omdat het een groot bedrag was en dat zijn ontvoerders in die periode zijn vader bleven contacteren, stelt de Raad vast dat dit geenszins de onwetendheid van verzoeker hieromtrent kan verklaren. Bovendien legt verzoeker slechts zeer oppervlakkige verklaringen af over zijn ontvoering. Verzoeker slaagt er immers niet in om meer te vertellen dan dat hij in slechte omstandigheden verkeerde, geslagen werd en vermoeid was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14), terwijl van iemand die tien dagen in gevangenschap heeft doorgebracht, kan verwacht worden dat hij hier uitgebreider zou kunnen over vertellen. Het betreft immers een zeer beangstigende ervaring waarover verzoeker toch doorleefde indrukken zou moeten kunnen weergeven. Dit wordt verder versterkt doordat verzoeker ook over de wijze waarop de politie hem zou hebben bevrijd geen duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen. Zo stelt verzoeker dat de taliban vluchtte toen de politie in de streek kwam. Waar hij eerst nog stelt dat de taliban er een tank van de Amerikanen had verbrand, stelt hij vervolgens dat zij voor hem waren gekomen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Vervolgens stelt hij dat zij het huis verdacht vonden omdat een bewoner uit de streek had gezien dat de taliban er steeds passeerde (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd hoe hij dit weet, stelt verzoeker dan weer dat hij het niet weet en dat iemand de politie op de hoogte had gebracht dat er iemand met een wapen zat (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 22). Opnieuw gevraagd hoe hij dit weet stelt hij uiteindelijk dat de politie dit vertelde toen hij bevrijd werd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 22). Dat hij een persoon was die ontvoerd was zou de politie dan weer geweten hebben doordat zijn vader klacht had ingediend. Verzoeker kan echter niet verklaren hoe de politie die klacht aan het huis hadden gelinkt (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 24). Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat verzoeker na tien dagen gevangenschap geen specifiekere kenmerken zou kunnen opsommen van zijn ontvoerders dan dat zij een lange baard, lange kleren en een donkere huid hadden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 28). De verklaringen van verzoeker zijn weinig doorleefd en kunnen dan ook geenszins overtuigen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet is opgevoed in een cultuur waar het toegelaten is emoties te tonen, stelt de Raad vast dat dit geen afdoende verklaring kan zijn voor het onduidelijke en inconsistente relaas van verzoeker. Ook dat de ontvoerders enkel bij hem kwamen om hem te laten bellen naar zijn vader en dat hij bij zijn bevrijding geen aandacht had voor het uitzicht van het huis, biedt geen afdoende verklaring die de bovenstaande vaststellingen kan weerleggen.

De geloofwaardigheid van verzoeker wordt verder ondermijnd doordat het niet aannemelijk is dat zijn vader zou zijn moeten onderduiken, maar zich hierbij slechts heeft gevestigd op vijftien à twintig minuten rijden van het ouderlijke huis van verzoeker (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2 en 30). Bovendien zou de vader van verzoeker slechts vier of vijf maanden voor het interview van verzoeker verhuisd zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6-7), wat betekent dat hij in augustus of september 2012 is verhuisd. Nochtans verliet verzoeker Afghanistan op 15 hamal 1391 nadat zijn vader telefonisch werd bedreigd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4, 9 en 19), wat volgens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier overeenkomt met 3 april 2012. Na dit telefoontje zou de taliban de vader van verzoeker niet meer gecontacteerd hebben (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 30). Het is dan ook niet aannemelijk dat de vader van verzoeker vier of vijf maanden later plots zijn winkel zou moeten verkopen omdat het te gevaarlijk was en zou moeten onderduiken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 30).

2.4. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen,

uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, spreekt Dari en begrijpt Pashtou, is tot het negende jaar naar school geweest en heeft ervaring met het kopen en doorverkopen van wagens (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2, 4, 5 en 16). Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij eerst zal moeten terugkeren naar zijn geboortestreek waar al zijn familie is. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en

ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geïsoleerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 bespreekt de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigt dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar toont niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde informatie is niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde passages uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010 erkent de Raad dat de sociaaleconomische situatie voor teruggekeerde vluchtelingen in Kabul precair is. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen.

2.6. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF